

Alkonyodik

- Alkonyodik. Indulnunk kéne.
- Még nem lehet.
- Miért nem?
- Csak. Mondták.
- De holnap korán kell kelnem. Repülök.
- Te állandóan repülsz.
- Persze. De ez most más lesz.
- Hogyhogy?
- Messzire megyek.
- Küldenek?
- Naná. Nem gondolod, hogy magamtól.
- Azt hittem, szereted.
- Mit? A repülést?
- Igen.
- Tévedsz. Vagyis, szeretem, de csak a szokásost. A messzit nem.
- Hátha érdekes lesz. Új arcok. Jártál már ott?
- Az óceánnál? Soha.
- Akkor? A tengernél?
- Ott igen, többször is. Még a szüleimmel.
- És milyen volt?
- Legfőképp meleg, Nem szeretek izzadni.
- Most is izzadsz. Érzem a szagodat.
- Legközelebb a kedvéért majd kétszer fürdök naponta.
- Egyébként hányszor szoktál?
- Háromnaponta. Vagy négy. Utálok a vizet. Anyám kicsi koromban bele-
ejtett a tengerbe. Még nem tudtam úszni. Kis híja volt, hogy megfulladjak.
Végül apám kihúzott.
- Élnek még?
- A szüleim? Apám igen. Anyámat nem tudom. Lelécelt, amikor még ka-
masz voltam.
- És apáddal tartod a kapcsolatot?
- Hébe-hóba. Ő is folyton repked.
- Hát hiszen ez a dolga.
- Őt legalább rendszeren megfizetik érte. A korára is tekintettel.
- Azért te sem panaszkodhatsz.
- Nem panaszkodom. Csak mondtam.
- Ne beszélj feleslegesen. Fárasztasz.
- Nem miattam vagy fáradt. Hanem mert este van. És kora reggeltől itt
dekkolunk. Most már tényleg indulnunk kéne.
- Nyughass! Majd én megmondom, mikor indulunk.

- Te az egész éjszakát eltöltenéd itt, ha...
- Ha?
- Ha rajtad múlna.
- Szerinted nem rajtam múlik?
- Szerintem nem.
- Hanem?
- Hanem... Hát, tudod.
- Tudom. De kértelek, hogy ne emlékeztess rá.
- Miért?
- Szeretem azt hinni, hogy a magam ura vagyok.
- Fáj, hogy ennyi idősen sem vagy az?
- Mennyi idősnak nézek ki?
- Nem is tudom. Olyan középkorúnak. Nagyjából, mint apám. Ha meg nem sértelek ezzel.
- Tudhatnád, hogy engem nehéz megsérteni. Vastag a bőr a...
- Az mi?
- Hol?
- Ott, észak felé.
- A Hold.
- Nem. Nem annyira északnak. Inkább északnyugat, na.
- Azok a világító pontok?
- Igen. Alakzatba rendeződnek.
- Drónok.
- Drónok??
- Nyugi, nem olyanok.
- Hanem milyenek?
- Hobbi-drónok. Valami versenyre vagy fesztiválra gyakorolnak velük. Napok óta itt vannak.
- Aha. Azért csak figyeljük őket. Ha közelednek, szólunk kell.
- Mégis kinek? Tudod, hogy ők most nem elérhetők.
- Ja, persze. Kiment a fejemből az a program.
- Elég baj. A hét legfontosabb eseménye, és neked szimplán kimegy a fejéből.
- Bocsánat.
- Tőlem ne kérj bocsánatot. Csak gondolkodj el egy kicsit magadban. Elmélkedj!
- Jaj, ezt a szót ne használd. Anyám mondogatta így, ha valami baromságot csináltam.
- Gyakran csináltál baromságot?
- Mi számít annak?
- Amivel másnak ártasz. És ami miatt rosszul érzed magad.
- Akkor ebben a pillanatban nem baromságot csinálunk?
- Hallgass! Ezt meg ne kérdezd még egyszer!
- Miért? Voltaképpen rosszul érzem magam miatta. És ártok vele másnak.
- Fenét. Egy jó célt szolgálsz.
- Menjünk már végre! Teljesen ránk sötétedett.

- Legalább jobban látjuk majd, mi történik.
- Már teljesen elgémberedtek a lábaim.
- Miért jelentkeztél, ha nem bírod?
- Bírom. Bár nem könnyű.
- Akkor elmélkedj újra!
- Hagyd már abba!
- Zavar, hogy anyádat juttatom eszedbe?
- Az nem.
- Akkor?
- Csak az, hogy...
- Megvárod a hajnalt, mire kinyögöd?
- Nemcsak anyám használta ezt a szót.
- Hát?
- Apám testvére. Ő volt a főnök akkoriban.
- És?
- Miután elcsábította és elhagyta anyámat, ezt mondogatta neki. Hogy anyám elmélkedjen. Vessen számot a viselkedésével. Még neki állt feljebb.
- Emiatt lécelt le anyád?
- Azt hiszem, igen.
- Apád tudta?
- Persze. Különösebben nem érdekelte. Neki is megvoltak a maga ügyei.
- Hát nem lehetett könnyű neked.
- Nem. De rosszabb is lehetett volna.
- Az biztos. Ha mondjuk eljön az özönvíz.
- Hogy mi?
- Nem olvastad a Bibliát?
- Nem. A nagyanyám néha felolvasott belőle, de szörnyen untam.
- Nem hiszel Istenben?
- Azt hiszem, nem.
- Azt hiszed, hogy nem hiszel? Ez jó.
- Te igen?
- Hittem egy darabig. Annál rosszabb volt rájönnöm, hogy csak elpazarolt idő volt. Akár van, akár nincs, nem jó semmire. Harsogják a papok Jézus szavát, hogy így meg úgy a felebaráti szeretet. Ha körülnézel, hol látsz szeretetet?
- Valahol biztosan van. A családban.
- Kinek a családjában? Most mondtad el, hogy a tiédben nem sok volt. Az enyémben sem.
- Neked is szétmentek a szüleid?
- Nekem össze sem jöttek. Anyám megszült, aztán beadott az árvaházba. A nevét sem tudom. Az apámét meg pláne nem.
- És most? Van feleséged? Gyereked?
- Van mindkettő. De ritkán látom őket. Most már inkább a munkatársaim a családom. Csakhogy ez nem olyan család, amiben a szeretet az első.
- Mi az első?
- A taposás. A furkálódás. A besúgás. Nem vetted még észre?

- Észrevettem. Azt gondoltam, újoncként még másként látom a dolgokat, és később jobb lesz.
- Nem lesz jobb. Rosszabb lesz.
- Akkor miért vagy még mindig köztük?
- Mégis mit gondolsz? Gondtalan öregségre vágyom.
- És megéri?
- Egyelőre meg. Aztán majd elválík.
- Mikor?
- Hát, tudod. Nemsokára.
- Szerinted az lesz, amit mondanak?
- Nem tudom. Ők sem tudják. Ilyen még nem volt.
- Nagy a baj?
- Nagy.
- A barát a bajban ismerszik meg.
- Mit akarsz ezzel mondani?
- Van egy ilyen mondás.
- Van. De nekem nincsenek barátaim. Főleg nem a bajban. Most már mindenki igyekszik menteni az irháját.
- Menjünk haza!
- Azt mondták, addig maradjunk, amíg lefekszenek aludni.
- Most már fájom is. Nem fogok bírni felkelni reggel.
- Mesélj még anyádról.
- Mit akarsz tudni?
- Amíg veled volt, szeretett?
- Úgy gondolom, igen.
- Nem mondta?
- Nem.
- Megölelt néha?
- Meg.
- Akkor szeretett. Engem soha senki nem ölelt meg gyerekkoromban.
- És később?
- Egyszer egy szembejövő alak hirtelen megölelt az utcán. Belekapaszkodott a kabátomba. Utána vettem csak észre, hogy kilopta a zsebemből a telefonomat.
- Ennyi?
- A város szélén vártam a szokásos éjszakait, amikor odajött egy részeg. Valamit motyogott, átölelt. Aztán lehányt. Nekem ilyenek jutottak.
- Pech.
- Az.
- Nem vagy éhes?
- Neked mindig van valami bajod? Hogy lehetsz ennyire fegyelmezetlen?
- Azt nem mondták, hogy enni sem lehet közben.
- Nem hát. Mert lehet. De honnan akarsz most ennivalót keríteni?
- Nem tudom. Körülnézek. Hátha találok valamit.
- Ühüm. Sáskát meg vadmézet a pusztában.
- Be vagy rúgva?

- Nem, csak eszembe jutott az a balfék Keresztelő János. Sáskán meg vadmézen élt.
- Ezt is a Bibliából tudod?
- Igen. Meg azt, hogy Jézus negyven napot töltött a pusztában, étlen-szomjan. Közben megkísértette a sátán.
- Hogyan?
- Azt mondta neki, hogy ha valóban Isten fia, akkor hatalmában áll a köveket kenyérré változtatni.
- És megtette?
- Dehogy. Ellenállt minden sátáni kísértésnek. Annak is, amikor az az egész világ feletti hatalmat kínálta neki.
- Szerinted jól tette?
- Nem gondolom. Nemigen. Nem.
- Nem vagy valami határozott.
- Mi a jó abban, ha keresztre feszítenek?
- Semmi. De attól lett megváltó, nem?
- Azt mondják. De az Isten országa meg a szeretet mégsem jött el.
- Még eljöhet?
- Úgy tűnik, hogy afelé tartunk?
- Nem éppen.
- Na látod. Akkor miért kérdezed?
- Lehet, hogy túl naiv vagyok.
- Naiv? Mióta is dolgozol nekik?
- Fél éve.
- Akkor már igazán elhagyhattad volna a naivitásodat.
- Jó, megpróbálom elhagyni. Elmegyek ennivalóért. Hozzak neked is?
- Légy szíves.
- Mit szeretnél?
- Lazacot és kaviárt.
- Tényleg be vagy rúgva.
- Mégis mi az istent szeretnék? Gondolod, hogy még válogathatunk is??
- Ők most biztosan lazacot meg kaviárt esznek.
- Aha. És pezsgőt vedelnek. Meg vodkát. Meg konyakot. Meg viszkit.
- Ünnepelnek?
- Még nem. De arra készülnek.
- Akkor mégiscsak tudják, hogyan lesz. Hogy úgy lesz, ahogy mondják.
- Nem tudják. De úgy csinálnak, mintha tudnák. El kell hitetni minden-kivel.
- Te elhiszed?
- Mondtam már, hogy nem tudom. Sokáig hittem nekik. Most már kételkedem.
- Úgy, mint amikor elszállt az istenhited?
- Olyasmi. Amióta az eszem tudom, nekik dolgozom. Őket szolgálom, talán így pontosabb. De valami mostanában nem stimmel.
- Kibillant a világ a négy sarkából.
- Ezt olvastad valahol?

- Hallottam.
- Kitől?
- Nem emlékszem.
- Mondtam, hogy ne beszélj feleslegesen.
- Jó. Elmegyek ennivalóért. Jó lesz egy kicsit megmozgatni a lábamat is.
- Aztán csak ne maradj el sokáig.
- Miért? Úgysem történik semmi.
- Nem is szokott sötétedés előtt. Ha egyszer nincsenek itthon.
- Ki nem állhatom a kurva sötétet.
- A vizet sem. Még valamit?
- A telet. A hideget.
- Akkor rosszul jársz, mert még cirka két hónapunk van a hideg télből és a kurva sötétségből.
- Mindegy. Utána jön a tavasz, és akkor aztán...
- Mi lesz akkor aztán, te okos?
- Hát, tudod.
- Addig azért még sok minden más is történhet.
- Mint például?
- Visszajönnek.
- Kik?
- Jól tudod, ne játszd a hülyét.
- Mi a fenéről zagyválsz?
- Mindegy. El akartál menni ennivalóért.
- Tulajdonképpen annyira nem is vagyok éhes.
- Félsz, hogy lemaradsz valami érdekesről?
- Mondhatjuk így is.
- És hogy én aratom le a babérokat.
- Mondhatjuk így is.
- Jó, akkor mondjad így. Mondd ki! Féltékeny vagy rám. De miért?
- Mert jól csinálod. Mert látszik, hogy profi vagy.
- Kifelé ez látszik, igen.
- És befelé?
- Magamban mit látok?
- Ja. Amikor elmélsz.
- Nem szoktam elmélni.
- Tükörbe nézni szoktál?
- Néha. Egyre kevesebbszer.
- Azért növesztesz szakállt, hogy ne kelljen borotválkozni?
- Talán.
- Mikor jönnek haza arról a programról?
- A hét végére itt lesznek.
- Fogunk tudni valamit abból, hogy mit intéztek?
- Nem. Tudod jól, hányan tudják az igazat. Kevesen. Nagyon kevesen.
- Pedig a magunkfajtának mondhatnának valamit.
- Szoktak. Hogy mi a feladat. És mit várnak el.
- Hallgassunk zenét, mit szólsz?

- Barom vagy. Esetleg ne gyújtsunk lámpát is, és ne kezdjünk el torkunk szakadtából ordibálni?
- Halk zenére gondoltam. Valami klasszikusra.
- Te ismersz klasszikus zenét?
- Egyet. Valami Bétóven írta. Szép dallam. De a többiekkel nem lehet hallgatni, mert azt mondták, hogy ez az ellenség himnusza.
- Akkor azt én is ismerem.
- Meghallgatjuk?
- Tényleg barom vagy. Ha egyszer azt mondták, hogy az ellenség himnusza, akkor hogyan hallgathatnánk?
- Itt most csak ketten vagyunk.
- Te inkább mentél volna szenet lapátolni. Ennyi ésszel.
- Az eszemet nem vizsgálták, amikor felvettek. Azt mondták, azt nem szokás. Csak a múltat, meg a hozzáállást.
- Nagy a kapkodás. Ebből is látszik. Már akárkit bevesznek.
- Azért akárkinek ne nevez! Komoly referenciám van, összedobtam én már olyan anyagokat, hogy...
- Csitt!
- Mi van?
- Vak is vagy, nemcsak hülye?
- Látom. Most jönnek haza. Akkor nemsokára tényleg indulhatunk.
- Jó vicc. A lefekvés idejét kell kivárnunk.
- Az mikor lesz?
- Még nekiállnak vacsorát készíteni. Aztán a fickó meccset fog nézni. Ő meg vasal. Vagy mosogat. Vagy varr. Mit tudom én.
- De jól tudod a programjukat!
- Volt időm megtanulni.
- Jó tanuló voltál?
- Az iskolában?
- Ott. Meg az egyetemen.
- Nem jártam egyetemre.
- Én sem. És az iskolában jó tanuló voltál?
- Ott sem voltam jó tanuló. Miért faggatsz?
- Próbálok beszélgetni. Ébren maradni. Elfeledkezni a hidegről, a sötétről és az elgémberedett lábamról.
- Van nálam kávé. Kérsz?
- Csak most mondd? Kérek.
- Hideg.
- Nem baj.
- Azt mondtad, ki nem állhatod a hideget.
- A hideg időre mondtam.
- A hideg kávé szereted?
- Nem.
- Akkor?
- Mindegy. Ébren kell maradni.
- Lehet, hogy jobb, ha le sem fekszel, és úgy indulsz reggel.

- Lehet. Úgysem vár otthon senki.
- Nincs feleséged?
- Hát... az nincs.
- Akkor mid van?
- Barátom.
- Élettársad?
- Valami olyasmi.
- Barát? Nem barátnő?
- Nem. Barát.
- Úgy érted, hogy hímnemű?
- Úgy, igen! Nem bírod felfogni?
- Nehezen.
- Nekem is nehezen ment eleinte.
- Mióta tudod?
- Nem emlékszem. Egyszer csak úgy észrevettem. Iskola után, valamelyik nyáron.
- Ők tudják?
- Még csak az kéne!
- Miért? Köztük is akadnak ilyenek.
- Az más. Nekik mindent szabad. De csak kevesen tudják az igazságot. Nagyon kevesen. Te mondtad az imént.
- Ez igaz.
- Adsz akkor kávé?
- Nesze.
- Köszönöm. Tényleg nagyon rossz hidegen.
- Nem akarsz mégis elmenni ennivalóért?
- Ezek szerint tényleg te akarod learatni a babérokat.
- Nem a babérokat akarom! Mindössze csak hallani akarom, miről beszélnek. Ha szünet nélkül jár a szád, esélyünk sincs.
- Volt már, hogy elcsíptél valami lényegeset?
- Nem. Ezekkel itt még nem.
- Ezért vagy ennyire feszült?
- Bizonyára.
- És nem lehet csak úgy... hogy is mondjam? Előállítani valamit?
- Úgy érted, hogy hamis felvételt produkálni?! Tényleg nem vagy normális.
- Lehet. Ha normális lennék, nem gubbasztanék itt időtlen idők óta sötétben, hidegben, egy kivénhedt hü...
- Fejezd be a mondatot!
- Nem fontos.
- De, igenis rohadt fontos! Egy kivénhedt hülye vagyok??
- Nem én mondtam rólad.
- Ők mondták?
- Igen. Azazhogy nem mondták. Írták.
- Hogy láttad meg?
- Véletlenül bekerültem az egyik csevegőjűnkbe. De észrevették, hogy valami gubanc van, és megváltoztatták a beállításokat.

- Mikor volt ez?
 - Vagy három hete.
 - És mit írtak még?
 - Hogy lassan elég lesz belőled. Elfáradtál. Kiábrándultál. Kapsz még egy utolsó esélyt, de ha ebből sem tudsz semmit felmutatni, akkor vége.
 - Vége?
 - Igen. Az együttműködésnek.
 - Még hogy együttműködés! Elnyomás! Zsarolás! Pszichés terror!!!
 - Ne lármázz!
 - De igenis lármázok! Fellármázom az egész környéket! Világgá kürtölöm, hogy mekkora álszentek. Hintik a port mindnyájunk szemébe, de önállóan már gondolkodni sem képesek, nemhogy cselekedni. Tanácsért meg utasításért futkosnak a szomszédba.
 - Ahol sokan vannak?
 - Igen. És ide fognak jönni.
 - Honnan tudod?
 - Én is bekerültem véletlenül az egyik csevegőjükbe. De észrevették, hogy valami gubanc van, és megváltoztatták a beállításokat.
 - Nem mondd komolyan!
 - De bizony! Egyre többet hibáznak.
 - Mindegy. Hagyjuk ezeket a francba! Menjünk haza!
 - Tudod mit? Menjünk! Holnap lenyírom a szakállam.
-
- Behúzem a sötétítő függönyt.
 - Mi ez a zaj?
 - Két madár rikoltozik a kert végi nagy diófa ágán. Ha jól látom, keselyűk.
- De már el is repültek. Aludj nyugodtan!